

A l'altre costat de la carena

Voldria aventurar-me i, saltant la carena, passar a l'altre vessant, el que encara resta poc explorat per nosaltres i en el qual la nostra fe ha de viure abans de poder de nou parlar de Déu. És el que els creients hem d'atènyer, doncs allà es troba ara la vida, i no ja en aquest costat a on estem. Ens cal anar-hi, deixant el país d'Ur i les valls dels nostres pares, doncs els vivents ara hi són allà. I de Déu, almenys sé que *"no és pas Déu de morts, sinó Déu de vius"* (Mc 12, 27). Si ell vingués avui, si ell vingués demà, allà hi aniria.



Intento mostrar que per a poder "dir Déu", per poder-lo viure'l i compartir-lo de manera significativa per els homes i dones d'avui i del dia de demà, els creients hem de "passar a l'altre vessant", i viure-hi les grans experiències de la condició humana segons la nova manera que avui dia es va perfilant

Més que parlar d'un vessant, al qual una única mirada podria abastar, millor parlariem de regions, de les quals encara no podríem ni precisar els seus límits ni les relacions que es donen entre elles, si bé des d'un bon principi tenim l'evidència de la seva mútua dependència. Poc conegudes encara per nosaltres, ens caldrà sojornar-hi, viure-hi, fer-hi estada, deixar-nos habitar per elles abans de poder-ne dir quelcom més, sense cap neguit de reduir la multiplicitat a la unitat, d'organitzar la diversitat, sense cap afany de construir síntesis.

Serà molt difícil, doncs tractarem de realitats que són, a la vegada, les més antigues i les més habituals del món. ¿Com arribar, doncs, a manifestar tota la seva novetat a través de tot allò que ja ha estat viscut, dit i teoritzat? Serà molt difícil, doncs tractarem de realitats que són, a la vegada, les més atractives i les més inquietants del món dels homes. Realitats tan poderoses i perilloses que hom ha cregut un deure l'apressar-se a dominar-les, i si necessari fora a destruir-les, o per contra, a abandonar-se a la seva força sense prendre's el temps de llegir el seu rostre.

Tractarem de la mort, de la sexualitat, de la culpabilitat... De tot això s'ha parlat molt, hom no acaba mai de parlar-ne. Per part meva, jo que he estat teòleg moralista coneixedor del psicoanàlisi, no tinc ara cap pretensió -ni cap possibilitat- d'oblidar tot el que he sabut i he dit sobre aquests temes, però voldria fer un esforç per arribar a olorar, a ensumar el que hi ha de nou en l'experiència que ara fem de la mort, de la sexualitat, de la culpabilitat. Voldria permetre que la nova relació que ara tenim amb elles sorgeixi a la superfície dels inesgotables discursos i de les gegantines institucions que hem edificat per senyorejar sobre allò que, sempre fent-se escàpoles, ens dominen.

No tinc cap altra raó per parlar-ne sinó Déu: quina representació, quin diàleg, quin intercanvi, quina recerca podem avui fer de Déu. La fe sempre ha tingut a veure amb la mort, amb la sexualitat, amb la culpabilitat.

Déu és un Déu que ve, i que ve no de l'home; ve de Déu. Però ell ve a nosaltres, i tot allò que nosaltres vivim d'ell, tot allò que nosaltres diem d'ell, està rebut, afaiçonat, conformat, deformat, annexionat, humiliat, esclavitzat, servit, exaltat, magnificat per tot allò que es juga en nosaltres i entre nosaltres sota el signe de la mort, de la sexualitat, de la culpabilitat.

Certament, em sembla que l'experiència que fem avui, en el nostre Occident de finals del segle XX, de la mort, de la sexualitat, de la culpabilitat, ha entrat ja en un procés de canvi. Però això no succeeix aquí, en el nostre lloc; ens cal, doncs, passar la carena, anar a l'altra vessant. Convé que les antigues aliances es desfacin, que les maneres com les nostres antigues experiències havien donat forma i cos a Déu desaparegui, a fi que siguin possibles les noves aliances, tot sabent que aquestes, a un nou segle, hauran també de desaparèixer.

No tinc la pretensió de poder descriure quines seran aquestes noves experiències, que tot just comencen ara a expressar-se. A més a més, ja no sóc jove; sóc del vell món i durant llargs anys la meua manera de viure m'ha allunyat dels espais i de les formes de vida a on les noves experiències podien anar sorgint. Però em veig obligat a proclamar-lo: les antigues aliances són ara mortíferes i cal destruir-les. No afirmo que elles hagin estat perniciosos o falses, sinó que l'antic món se'n va, i que cal desfer les relacions que ell havia creat amb Déu, la manera com la fe havia sabut treure'n profit, si volem que Déu pugui ésser Déu com ell vol, és a dir, el mateix i l'altre, l'etern i el tot nou, en un món nou ja que ha esdevingut altre.

Després de trenta anys de treball, crec que en puc parlar. I més, perquè he tingut la sort -és una sort si hom no arriba a morir- de que es destrueixin en mi les antigues aliances entre la mort i Déu, entre Déu i la sexualitat, entre Déu i la culpabilitat. Jo ara puc dir com elles han fet presoner a Déu, com elles alienen els humans, deformen la fe cristiana, allunyen Déu dels homes, allunyen els homes de Déu, d'ells mateixos i dels altres.

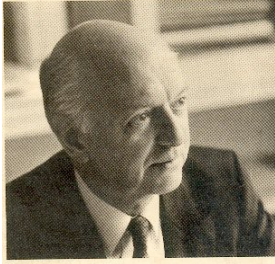
Vull destruir aquestes figures, que esdevenen ídols de Déu i dels humans, que converteixen Déu i els humans en ídols.

Destruir-les, per quin Déu? No ho sé. Per quins humans? No ho sé. Per quines noves aliances? No ho sé.



Però és necessari començar a sortir del regne de la mort, per poder anar a l'altra vessant, sojornar-hi i viure-hi, ja que és allà que d'ara en endavant hi serà la seva vida. Per a que hi hagi una nova aliança, si hi ha aliança. Per a que Déu hi pugui venir, si hi ha Déu i si ell és un Déu que ve.

Jacques Pohier
Dieu fractures
[Ed. du Seuil](#)
Paris, 1985



Jacques Pohier, nascut el 1926, dominic des de 1949 i sacerdot des de 1954, professor de teologia dogmàtica i moral, degà de la Facultat de Teologia que els dominics tenen prop de París, membre del Comitè de Redacció de la revista *Concilium*, introduït en el psicoanàlisi.

Entre els seus escrits podem mencionar [*Psychologie et Théologie*](#) (Ed. du Cerf, 1967), [*Au nom du Père, recherches théologiques et psychanalytiques*](#) (Ed. du Cerf, 1972), [*Le chrétien, le plaisir et la sexualité*](#) (1976), [*Quand je dis Dieu*](#) (Ed. du Seuil, 1977), [*Dieu fractures*](#) (Ed. du Seuil, 1985), [*La Mort opportune*](#) (Ed. du Seuil, 1998), [*La Mort opportune : Les Droits des vivants sur la fin de leur vie*](#) (Ed. du Seuil, 2004).

La publicació del seu llibre *Quand je dis Dieu* li va valer la condemna del Vaticà a no ensenyar (professor), a no predicar (frare predicador), a no presidir l'Eucaristia (sacerdot). Era la primera condemna a un teòleg del regnat de Joan Pau II. És una bona garantia.

Després d'uns quaranta anys de vida religiosa deixa els dominics a l'any 1984 (1989?)

Des de 1984 a 1995 ha participat a [*Association pour le droit de mourir dans la dignité*](#) (ADMD) de la qual va ésser Secretari General, més tard President (1992-1995) i actualment administrador. També ha estat membre del Secretariat de la World Federation of the Right-to-Dies Societes.

Va Morir el mes d'octubre de 2007

Per compartir les inquietuds i les pors interiors davant la malaltia i la mort

Tradueix i resumeix:

Miquel Sunyol

<http://www.tinet.org/~fqj>

Jacques Pohier, nacido en 1926, dominico desde 1949 y sacerdote desde 1954. Profesor de teología dogmática y moral, decano de la Facultad de Teología que los dominicos tienen cerca de París, miembro del Comité de Redacción de la revista *Concilium*, introducido en el psicoanálisis.

Entre sus escritos podemos mencionar [*Psychologie et Théologie*](#) (Ed. du Cerf, 1967), [*Au nom du Père, recherches théologiques et psychanalytiques*](#) (Ed. du Cerf, 1972), [*Le chrétien, le plaisir et la sexualité*](#) (1976), [*Quand je dis Dieu*](#) (Ed. du Seuil, 1977), [*Dieu fractures*](#) (Ed. du Seuil, 1985), [*La Mort opportune*](#) (Ed. du Seuil, 1998), [*La Mort opportune : Les Droits des vivants sur la fin de leur vie*](#) (Ed. du Seuil, 2004).

La publicación de su libro *Quand je dis Dieu* le acarrió la condena del Vaticano a no enseñar (profesor), a no predicar (fraile predicador), a no presidir la Eucaristía (sacerdote). Era la primera condena a un teólogo del reinado de Juan Pablo II. Es una buena garantía.

Después de unos cuarenta años de vida religiosa deja los dominicos en 1984 (1989?)

Desde 1984 a 1995 participa en la [*Association pour le droit de mourir dans la dignité*](#) (ADMD), de la cual fue Secretario General y, más tarde, Presidente (1992-1995) y actualmente Administrador. También ha sido miembro del Secretariado de la World Federation of the Right-to-Dies Societes.